

[Glistrup]

Det andet med, at denne regering har kørt gælden op til at blive det dobbelte af, hvad den var, da den tiltrådte, hang jo simpelt hen sammen med, at i den periode, det skete, havde Fremskridtspartiet kun fire medlemmer her i salen, og da var det de fuldstændig uansvarlige og lastefulde fire regeringspartier og Det Radikale Venstre, der havde flertallet, og det kørte Danmark i sæk, fordi vælgerne svigtede Fremskridtspartiet. Men hver evig eneste gang, vælgerne har støttet Fremskridtspartiet og vi har haft stor tilslutning og fremgang, så er der også kommet gode resultater i Danmark på alle områder.

Derfor tilsiger alt, at man skal skifte hr. Kaj Poulsen ud som arbejdsministerens makker og tage os andre med ind i stedet for, og man skal i allerhøjeste grad lære at føre skattepolitik, valutapolitik, socialpolitik osv. efter den ganske fortrinlige bog, der hedder »Det vil Fremskridtspartiet«. Den skulle man læse, så vil man lære, hvad der skal gøres for at klare Danmarks problemer. Der har vi den løsning, som fru Lilli Gyldenkilde efterlyser.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg er i den meget beroligende situation, at jeg kan erklære mig aldeles uenig med hr. Glistrup. Det gør mig altid tryk.

Derfor vil jeg starte med at sige, at jeg synes, det er en udmærket redegørelse, regeringen har lagt frem. Samtidig med at vi konstaterer, at der altså er rejst nogle væsentlige problemer, synes jeg også, man bør påskønne, at udgangspunktet faktisk er en vismandsrapport, og at vi dermed endnu en gang får understreget, at institutionen Det Økonomiske Råd faktisk kan sætte en debat i gang herinde og være med til at belyse væsentlige sider af samfundsproblemerne.

Balanceproblemerne i den danske økonomi og arbejdsmarkedets funktion er unægtelig noget af det, vi har brug for at se på. Den for høje ledighed, den for skæve ledighed, hvor nogle få bærer en meget stor procentdel af arbejdsløsheden, og den samtidig for dårlige konkurrenceevne og vores kroniske underskud på betalingsbalancen, de ting hænger jo sammen. Hvis konkurrenceevnen var bedre, ville ledigheden være mindre, og vi ville også have mindre behov for en så stram finanspolitik og dermed altså muligheder for at øge beskæftigelsen. Der er en sammenhæng i disse ting, som gør, at vi nød-

vendigvis må og skal kigge på strukturproblemerne på arbejdsmarkedet.

Det er klart, at lønudviklingen ikke er det eneste problem, når man skal kigge på balanceproblemerne, men det er et stort problem, og hvis arbejdsmarkedet ikke ved lønfastsættelsen tager hensyn til konkurrenceevnen og beskæftigelsen, så opstår der problemer, som Folketinget ikke efterfølgende kan løse. Vi kan ikke herinde bære den byrde, der består i at sikre fuld beskæftigelse, hvis lønudviklingen ikke er den rigtige.

Derfor kan man lige så godt konstatere, at det er nødvendigt med et samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter og det, der sker under forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter, og så Folketinget – med regeringen naturligvis som den, der må stå i spidsen for en sådan forhandlingslinje.

I det omfang, man kan konstatere, at der er systemfejl på arbejdsmarkedet og den måde, arbejdsmarkedet fungerer på, så er det selvfølgelig nødvendigt og naturligt, at man starter med at snakke med arbejdsmarkedets parter om det. Det er det, der er ment med denne redegørelse. Det er det, der i stort omfang allerede er sket i den seneste tid. Det hilser vi fra radikal side velkommen.

Det drejer sig altså om samfundsøkonomien, men det drejer sig unægtelig også om fordeling af byrder. Det drejer sig om, at nogle få ikke skal kunne skubbe ansvaret over på det offentlige og samfundet som helhed – og omvendt, at nogle få ikke skal bære byrderne for de mange. Det drejer sig i sidste ende om at tage et medansvar på arbejdsmarkedet, og det medansvar må gælde begge sider af arbejdsmarkedet.

Der har været talt meget om en »parkeringsfilosofi«, hvor man altså løste problemerne i produktionen ved at trække på dagpengesystemet. Den tankegang må vi have gjort op med. Det er virksomhedernes ansvar gennem et samarbejde mellem de ansatte og ledelsen at få tilrettelagt produktionen rationelt, og det ansvar bør man ikke kunne skubbe over på samfundet. Ellers får vi heller ikke et realistisk billede af ledigheden, og vi kommer meget nemt ind i den situation, som vi jo så i 1985-86, hvor det gik godt i økonomien, at selv med flere hundred tusinde ledige mødte vi flaskehals- og paradoksproblemer. Det er selvfølgelig uholdbart.